

Arrest

nr. 128 279 van 27 augustus 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, en X, die verklaart van Belgische nationaliteit te zijn, op 16 juli 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 juni 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. STRICKAERT, die *loco* advocaat P. DE BACKER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoeker, die verklaart over de Armeense nationaliteit te beschikken, dient op 11 januari 2012 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische, mevrouw R.C, de tweede verzoekster.

Op 20 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering

van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden aan de eerste verzoeker, onder de vorm van een bijlage 20, ter kennis gebracht op 28 juni 2012. Het betreft de thans bestreden beslissingen die luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.01.2012 werd ingediend door:

Naam: H(...)

Voornaam: A(...)

Nationaliteit: Armeens

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12 1980 stelt: “De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van de Belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2 eerste lid 1° tot 3° die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen”. Artikel 40bis, §2, 1° stelt: “Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: de echtgenoot (...) die hem begeleidt of zich bij hem voegt”.

Artikel 40ter stelt verder: “Voor wat betreft de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar”.

Aangezien de echtgenote van de betrokkene nog geen 21 jaar, is voldoet de betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Op 2 oktober 2012 wordt de tweede verzoekster 21 jaar. De eerste verzoeker dient op 17 december 2012 een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als echtgenoot van de tweede verzoekster.

2. Over de rechtspleging

2.1 Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

2.2 De verzoekers hebben overeenkomstig artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) tijdig een syntheseseminarie neergelegd.

Dienvolgens doet de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep of van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Over de ontvankelijkheid van het beroep in de mate dat het is ingesteld door R.S, tweede verzoekster, van Belgische nationaliteit

Er dient gewezen op de bepaling van artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) die stelt dat: *“De beroepen bedoeld in artikel 39/2 (...) voor de Raad (kunnen) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.”* Het betreffende belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn. Onder het persoonlijk karakter van het belang dient te worden begrepen de vereiste dat de verzoekende partij zich in een bepaalde rechtsverhouding ten opzichte van de bestreden beslissing moet bevinden. Er dient steeds een voldoende geïndividualiseerd verband te bestaan tussen de bestreden beslissing en de verzoekende partij zelf. Het rechtstreeks karakter van het belang heeft betrekking op de relatie die dient te bestaan tussen het nadeel en de bestreden beslissing. Het houdt in dat er een direct of rechtstreeks causaal verband moet vaststaan tussen beiden.

In casu betreft het voorwerp van de voorliggende vordering de beslissing van de gemachtigde 20 juni 2012 waarbij de door de heer A.H, dit is de eerste verzoeker, ingediende aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt geweigerd middels een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en waarbij tevens de beslissing wordt genomen om aan de eerste verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat deze beide beslissingen enkel betrekking hebben op diegene wiens aanvraag *in casu* wordt geweigerd en aan wie bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, met name de heer A.H.(...) zodat deze beslissingen geen uitstaans hebben met de tweede verzoekster die tevens voorliggende vordering heeft ingediend.

Gelet op het ontbreken van een persoonlijk belang heeft de voorgehouden echtgenote van een vreemdeling aan wie een verblijf geweigerd werd en aan wie bevel werd gegeven het grondgebied te verlaten niet de vereiste hoedanigheid om deze beslissing aan te vechten (*cf.* RvS 19 augustus 2005, nr. 148 268). Het begrip ‘hoedanigheid’ of ‘procesbevoegdheid’ is *“het vermogen een geschil bij de rechter aan te brengen met het verzoek er uitspraak over te doen”* (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 137).

De tweede verzoekster heeft *in casu* niet de vereiste hoedanigheid om met betrekking tot de bestreden beslissingen een vordering tot nietigverklaring in te dienen nu deze beslissingen niet tegen haar gericht zijn.

Het beroep ingesteld door mevrouw R.C, de tweede verzoekster, is derhalve onontvankelijk.

3.2 Over de ontvankelijkheid van het beroep ingediend door de heer A.H, de eerste verzoeker

Ook in de mate dat het beroep is ingediend door de eerste verzoeker dient de Raad er *in casu* op te wijzen dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

De ontvankelijkheid van het beroep is een zaak die de Raad desnoods ambtshalve dient te onderzoeken.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de eerste verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). De vernietiging van de bestreden beslissing moet de eerste verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Een verzoeker die zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet, wanneer dat belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, daarover standpunt innemen en zijn actueel belang aantonen.

Een eenvoudige lezing van de thans bestreden beslissingen leert dat aan de eerste verzoeker het recht op verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd in toepassing van artikel 40bis, § 2, 1° *juncto* 40ter van de vreemdelingenwet wegens de enkele vaststelling dat de echtgenote van de eerste verzoeker nog geen 21 jaar oud was terwijl de voormelde wettelijke bepalingen slechts in een verblijfsrecht voorzien indien de beide echtgenoten ouder zijn dan 21 jaar.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de echtgenote van de eerste verzoeker, mevrouw R.C, inmiddels op 2 oktober 2012, 21 jaar is geworden. Uit de gegevens die de Raad bekend zijn, blijkt tevens dat de eerste verzoeker op 17 december 2012 een nieuwe aanvraag indiende tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als echtgenoot van mevrouw R.C. Deze aanvraag heeft geleid tot een weigeringsbeslissing van 13 juni 2013, die op haar beurt door de verzoekers werd bestreden middels een beroep dat gekend is onder het rolnummer 132 277.

Aangezien een nieuwe aanvraag werd ingediend op 17 december 2012 in het kader waarvan de enige wettelijke grondslag van de thans bestreden beslissing niet langer van toepassing was nu de echtgenote van de eerste verzoeker inmiddels de leeftijd van 21 jaar had bereikt, rijst dan ook de vraag welk concreet voordeel de eerste verzoeker thans nog kan halen uit een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissingen. De nieuwe aanvraag is immers gegrond op dezelfde feitelijke gronden als die waarop de thans bestreden beslissingen rusten, de eerste verzoeker diende immers wederom een aanvraag in als echtgenoot van een Belgische. Gelet op het feit dat de echtgenote van de eerste verzoeker inmiddels reeds meer dan 21 jaar is en gezien de thans bestreden weigering enkel gestoeld is op de feitelijke en juridische grondslag dat de echtgenote van de eerste verzoeker ten tijde van de hier voorliggende beslissingen nog geen 21 jaar was, kan niet worden ingezien welk bijkomend nut een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissingen aan de eerste verzoeker kan verschaffen.

Ter terechtzitting wordt de verzoekers gevraagd om, gelet op de voormelde gewijzigde omstandigheden, het actueel belang bij het beroep toe te lichten en meer bepaald in welke mate de gebeurlijke vernietiging van de thans bestreden beslissingen een nuttig effect kan sorteren voor de eerste verzoeker. De advocaat van de verzoekers stelt geen actueel belang meer te hebben bij een vernietiging, gezien het voorwerp van het beroep, nl. het feit dat de tweede verzoekster nog geen 21 jaar oud was, weggefallen is.

Gelet op hetgeen voorafgaat, dient dan ook te worden vastgesteld dat de eerste verzoeker niet aantoont welk voordeel hij uit een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissingen kan halen. De eerste verzoeker actualiseert zijn belang niet.

Aan de wettelijke vereiste van het belang bij het beroep, is *in casu* dan ook niet voldaan.

Het beroep ingediend door de heer A.H, de eerste verzoeker, is dienvolgens onontvankelijk.

3.3 Het voorliggende beroep is dan ook, in zijn geheel, onontvankelijk.

4. Over het verzoek tot het stellen prejudiciële vragen aan het Grondwettelijk Hof

In mate waarin de verzoekers de Raad verzoeken tot het voorleggen van twee prejudiciële vragen aan het Grondwettelijk Hof, wijst De Raad wijst op artikel 26 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof (hierna: de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof), dat luidt als volgt:

“§ 1. Het Grondwettelijk Hof doet, bij wijze van prejudiciële beslissing, uitspraak bij wege van arrest op vragen omtrent:

1° de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten;

2° onverminderd 1°, elk conflict tussen decreten of tussen regels bedoeld in artikel 134 van de Grondwet, die uitgaan van verschillende wetgevers en voor zover het conflict ontstaan is uit hun onderscheiden werkingssfeer;

3° de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de artikelen van titel II « De Belgen en hun rechten », en de artikelen 170, 172 en 191 van de Grondwet.

(...)

§ 2. Indien een vraag te dien aanzien wordt opgeworpen voor een rechtscollege, dan moet dit college het Grondwettelijk Hof verzoeken op deze vraag uitspraak te doen.

Het rechtscollege is daartoe echter niet gehouden:

1° wanneer de zaak niet door het betrokken rechtscollege kan worden behandeld om redenen van onbevoegdheid of niet-ontvankelijkheid, tenzij wanneer die redenen ontleend zijn aan normen die zelf het onderwerp uitmaken van het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vraag;

2° wanneer het Grondwettelijk Hof reeds uitspraak heeft gedaan op een vraag of een beroep met een identiek onderwerp.

Het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in Cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, is daartoe evenmin gehouden wanneer de wet, het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt of wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen.”

Gezien het beroep niet door de Raad kan worden behandeld om redenen van de niet-ontvankelijkheid ervan, en temeer nu de verzoekers ter terechtzitting afstand doen van hun verzoek tot het voorleggen van prejudiciële vragen aan het Grondwettelijk Hof, dient de Raad de voorgestelde prejudiciële vragen *in casu* niet te stellen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE